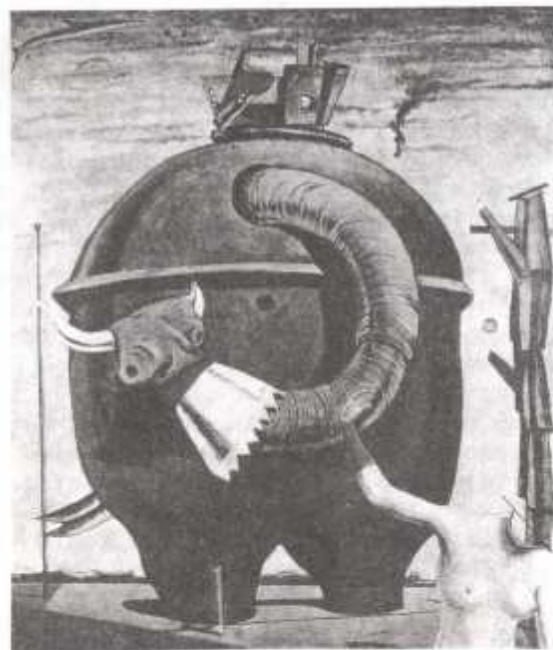

Κρίσεις για την εργασία
και τις παραγωγικές δυνάμεις
στην προοπτική της καταστροφής
της ιδιοκτησίας.

Για τον ιστορικό εκμηδενισμό
του κόσμου της εργασίας
και την ολοκληρωτική
απελευθέρωση
των ατόμων από το ΚΡΑΤΟΣ.

ΟΜΙΛΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ <<Ο ΑΠΟΛΛΥΩΝ>>

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Διαβάζοντας τα κείμενα που υπογράφονται από αναρχικούς, ο αναγνώστης από το σύνολο των περισσότερων απ' αυτά αποκομίζει μία μονάχα πληροφορία: την βεβαιότητα της ύπαρξης της εξέγερσης. Με αμέτρητες ακολουθίες επιχειρημάτων προσπαθείται να αποδειχθεί λογικά ότι υπάρχει αυτό που ήδη υπάρχει πραγματικά. Με καταγραφές αμέτρητων μικροειδήσεων και λεπτομερειακές παραθέσεις γεγονότων προσπαθείται να καταδειχθεί αυτό που υπήρχε πάντα και που θα συνεχίσει να υπάρχει. Οι άνθρωποι αντιστέκονται, το κράτος δεν είναι παντοδύναμο, η εξέγερση δεν είναι ουτοπία. Αλήθειες που αναδεικνύονται και ξανασαναδεικνύονται πρωτίστως για να βεβαιώνουν τους ίδιους τους συγγραφείς τους για την παρουσία αυτού που οι ίδιοι δεν βιώνουν, καθώς και για να προβάλλουν αυτά που οι ίδιοι πράττουν και δευτερευόντως ως γαρνίρισμα στις ιδεολογικές τους κατασκευές.

Ένα ακόμα κείμενο αναφοράς στο αυτονόητο θα ήταν άχρηστο και η ανάγνωση του βαρετή και ψυχοφθόρα για τον οποιοδήποτε αξιοπρεπή άνθρωπο. Ετούτο το κείμενο διατηρώντας το αυτονόητο σαν τέτοιο, δεν επαναλαμβάνει το γεγονός της εξέγερσης, αλλά ξεκινώντας από εκεί ξετυλίζει αναλύσεις και συγκεκριμένα συμπεράσματα σχετικά με τον εχθρό που αντιμετωπίζουν οι επαναστατημένοι. Το περιεχόμενο αυτής της απόπειρας, της οποίας το βλέμμα εστιάζεται πάνω στην εργασία, δεν έχει και δεν θα μπορούσε να έχει τελεολογική δομή και η κατάθεση της δεν διεκδικεί την αποκλειστικότητα και την οριστικότητα.

Έχει ειπωθεί ότι ήταν να γραφτεί έχει γραφτεί και αυτό που λείπει σήμερα είναι η πράξη. Αυτό το

ιδεολόγημα ατυχώς βαραίνει πολλά άτομα τα οποία με την ορμητικότητα της εξέγερσης θέλουν να ξεχυθούν στα πεδία της δράσης. Αυτά που γράφτηκαν, χωρίς να έχουν εκμαιευθεί από τον αγώνα και για τον αγώνα των συγγραφέων τους δεν χρειαζόταν να γραφτούν ποτέ. Γι'αυτά που πράτουμε και γι'αυτά που σκοπεύουμε να πράξουμε αμέσως, πρέπει να ερευνήσουμε, να κατανοήσουμε, να μάθουμε, να συννενοηθούμε. Γι'αυτό δρώντας έχουμε αρκετά να γράφουμε και να λέμε, ώστε να αποκτάμε γνώση για τις δυνατότητες μας και για τον εχθρό μας. Το να υποτιμούμε τη σύνθεση των δυνάμεων της κρατικής κυριαρχίας και τη νοημοσύνη των κυρίαρχων δεν θα μας χαρακτήριζε έξυπνους.

Το παρών κείμενο δεν αποτελεί συλλογική ιδεολογική σύνθεση. Αντιλαμβανόμενοι ότι μέσω των συλλογικών συνθέσεων λόγων καλλιεργούνται ψευδαισθήσεις συλλογικής δράσης με διάφορες χρήσεις και μη βρίσκοντας ούτε έναν λόγο για τον οποίον θα έπρεπε να μιλήσουμε όλοι τις ίδιες λέξεις, δεν μπορούμε παρά να αρνούμαστε κάθε τέτοια επιδίωξη. Ειδικά όταν αυτή η απατεωνιά χρησιμοποιείται κατά κόρον για την πολιτική θέσμιση και δέσμευση των ατόμων, δεν μπορούμε παρά να είμαστε πολέμιοι των επίπλαστων κοινοτήτων. Η πραγματικότητα της συλλογικής δράσης βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με τις απατηλές συνθέσεις.

Η γνώση που εκφέρεται σ'αυτό το κείμενο είναι υποκειμενική. Οι ανάγκες συγκεκριμένων ανθρώπων, τα δεδομένα του γράφοντος και οι προθέσεις του καθορίζουν αυτή τη γνώση, μέχρι του σημείου να είναι άχρηστη, παραπλανητική ή και ψευδής εκεί όπου οι παραπάνω όροι διαφοροποιούνται, όπως συμβαίνει με κάθε γνώση. Πάραυτα, επειδή υπάρχουν και ανακαλύπτονται κοινές ανάγκες και προθέσεις, η κατάθεση των συγκεκριμένων υποκειμενικών γνώσεων κρίθηκε

επιβοηθητική στην ανάπτυξη του αντικρατικού αγώνα και στην συντονισμένη διεξαγωγή του.

Η εγγενής εμπροθετικότητα του λόγου δεν εξαφανίζεται πίσω από το προσώπιο του αντικειμενισμού. Μιλάμε τις ελλείψεις μας και τη θέληση μας. Και γιατί να το κρύψουμε άλλωστε; Η ειλικρίνεια και το πάθος του κυνισμού ταιριάζουν στη μιλιά της επανάστασης παρά οι μετωνυμίες, οι υπεκφυγές και οι δικαιολογίες. Γι'αυτό δε θα διαβάσει κανείς τίποτα άλλο σ'αυτό το έντυπο εκτός από τον σκοπό μας και κάποια στοιχεία για το πως θα τον επιτύχουμε. Η επίθεση στην εξουσία και ο τρόπος που η εξουσία οργανώνεται είναι το περιεχόμενο του μέχρι του μικρότερου λογικού ειρμού.

Η ιδεολογία ως διαχωρισμένος και αυτούσιος λόγος είναι η τεχνητή εικόνα της πράξης εν'τη απουσία της. Στόχος της να εμποδίζει ή να καθυποτάξει την πράξη. Ο βρώμικος ρόλος της εξοκολουθεί να παίζεται με άλλες βιτρίνες. Η "επαναστατική θεωρία" των καταστασιακών, αυτών των σάπιων διανοούμενων και διαφόρων άλλων νεομαρξιστών είναι η ίδια εξουσία του ορθολογισμού, η οποία μεταμφιεσμένη σε εξεγερμένη νεανίδα επιχειρεί να εξαπλώσει την ολοκληρωτική δικτατορία της. Ο "λόγος" των πιά ψαγμένων που πηγάζει από το λογικό δίπολο λόγου-πράξης παίρνει μια βασιλική θέση δίπλα στην πράξη, για να εξυπηρετήσει ομοίως ποταπά συμφέροντα. Η ιδεαλιστική βάση του διχαστικού διπόλου λόγου-πράξης είναι ο δυισμός πνεύματος και σώματος. Το πνεύμα, όντας νοητική προσέγγιση της νόησης (μιας καθ'όλα σωματικής λειτουργίας), αυτονομείται από το σώμα νοητικά, μα ποτέ πραγματικά, ώστε να υποτάξει το σώμα.

Πέρα από την ιδεολογία εκφράζεται ο λόγος-γνώση, η οποία γνώση με όλα τα χαρακτηριστικά της που

αναφέρθηκαν παραπάνω μεταφέρει είτε την πρόθεση να βεβαιώσει είτε την πρόθεση να εξελίξει. Την γνώση-βεβαιότητα την κατέχουν οι εφησυχασμένοι και οι παγωμένοι. Η γνώση που κατακτάμε στον αγώνα είναι εργαλείο του γίγνεσθαι στις πορείες δυναμώματος της εξέγερσης. Θέλουμε να ενισχύσουμε, να αναπτύξουμε, να επεκτείνουμε τη σύγκρουση με το κράτος και αδιαχώριστα να απαλλοτριώσουμε τους εαυτούς μας και τον κόσμο όλο και περισσότερο.

Το κείμενο δεν αποδεικνύει τίποτα, διότι δεν υπάρχει η ανάγκη να χτιστεί κάποια λογικότητα των στόχων του και των συμπερασμάτων του. Μακριά αυτή η αφαίρεση. Δε χρειάζεται να κατασκευάσουμε μια πραγματικότητα. Ωφείλουμε μόνο να εξετάσουμε τις πραγματικές αλληλουχίες της ιστορίας. Η αφαίρεση υπάρχει σ' αυτό το κείμενο μόνο με τη μορφή του εντοπισμού και του ορισμού των διαχρονικών και των συγχρονικών ισομορφισμών της εξουσίας. Δηλαδή, λέγοντας το πιο λαϊκά η αφαίρεση χρησιμοποιείται αναπόφευκτα εκεί που "βλέπουμε" τις δομές της εξουσίας.

Η συνθετότητα της γλώσσας είναι αυτή που είναι, επειδή η συνθετότητα της δομής του κράτους, της δυναμικής του και η συνθετότητα του κοινωνικού γίγνεσθαι είναι αυτή που είναι. Αν το κείμενο μιλάγε πιο απλά, θα μιλάγε κάτι άλλο. Στην προσπάθεια να ερμηνεύσουμε το πραγματικό δεν επιτρέπονται εκπτώσεις. Η απλότητα είναι απαραίτητη στη δράση και στο σχεδιασμό της. Εξάλλου γιατί να μιλάμε μόνο το πλατειά ευκατανόητο, αν δεν το κάνουμε για να προσηλυτίσουμε;

Ίσως ορισμένοι κακόβουλοι αναρχικοί -σίγουρα δεν βρίσκονται μόνο εκεί κακόβουλοι, αλλά η διευκρίνιση ως προς αυτούς είναι αναγκαία- να κατηγορήσουν το κείμενο και επ' ευκαιρίας και το συγγραφέα του για

μαρξισμό, καταστασιασμό, ψυχαναλυτική οπτική, επιστημονισμό, νετσαγιεφισμό, στιρνερισμό και ότι πιο παράταιρο μπορούν συνειρμικά να θυμηθούν. Το πλήθος των λέξεων της ελληνικής γλώσσας είναι πολύ συγκεκριμένο. Όλοι χρησιμοποιούμε τα ίδια λεκτικά και γραμματικά εργαλεία. Η διαφοροποίηση βρίσκεται στους σημειολογικούς κώδικες. Οι ιδεολογικοί κώδικες ορισμένων αναρχικών μέσω της κοινοτυπίας επιχειρούν να εφυσήχασουν και να διατηρήσουν την ιεραρχία της κατοχής της ιδεολογίας. Η εξέγερση δεν έχει δικιά της σημειωτική· οικειοποιεί υλικά από αυτόν τον κόσμο κατά βούληση με κριτήριο την αποτελεσματικότητα τους. Παρενθετικά, είναι μέσα στους στόχους αυτού του εντύπου η απολύτωση του οικονομισμού ως προκαλύματος πολιτικών επιδιώξεων, αντιτάσσοντας στον ιδεαλισμό του όχι κάποιον αντιοικονομίστικο ή απροσδιόριστο και ρευστό ιδεαλισμό, αλλά την υλιστική ερμηνεία.

Ερέθισμα για αυτήν την έντυπη κατάθεση ήταν η πραγματική δράση των υποκειμένων των κατατιθέμενων λόγων. Σκοπός της η συμβολή στη δράση. Η συνεργασία συμπεριλαμβάνεται σ' αυτόν το σκοπό, εφ' όσον αυτή δεν εννοείται γραφιάδικα και προκύπτει ελεύθερη από πιέσεις. Η δράση μας είναι ένλογη στο μέτρο που μας είναι χρήσιμο να κατανοούμε τον εχθρό και να διεξάγουμε οργανωμένα τον αντικρατικό αγώνα. Αποκλειστικά σ' αυτό το μέτρο τα λόγια πιθανά να μας ενώνουν ή να μας χωρίζουν.

Όπως θα γίνει εμφανές στους διαβάζοντες την προσούρα, απουσιάζουν πλήρως συγκεκριμένες προτάσεις και μέθοδοι. Δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Οι προτάσεις προϋποθέτουν το πεδίο πραγματοποίησης τους: τους διαθέσιμους ανθρώπους, τα διαθέσιμα μέσα και τις συνεπείς και υπεύθυνες σχέσεις συνεργασίας.

Ως προς τη λεπτολογία αυτών των εισαγωγικών επισημάνσεων να γίνει δεδομένο το γεγονός ότι πλήν των αυτονοήτων δεν υπάρχουν περιττά λόγια. Το περιττό των λόγων μάλλον δείχνει το περιττό του δέκτη και του συνομιλητή και την απεύθυνση σε ανθρώπους-όργανα.

Τελειώνοντας, για να μην ξεχνιόμαστε, αξία έχει ότι συμβάλλει στην καταστροφή όλων των κτήσεων, είτε είναι προσωπικές είτε συλλογικές, είτε είναι ενωτικές είτε διαχωριστικές. Όλα τα άλλα θα μας βρίσκουν αντιμέτωπους.

Σημείωση: Η ένθετη προκήρυξη μοιράστηκε στο πολυτεχνείο στις 15 Νοεμβρίου 97 σε εκδήλωση αναρχικών.

1998

Η ιδιοκτησία δεν γέννησε την εξουσία ούτε η εξουσία γέννησε την ιδιοκτησία. Εξουσία είναι η ιδιοκτησία ανθρώπων και πραγμάτων, ανθρώπινων και φυσικών δυνάμεων. Αντίστοιχα, η ιδιοκτησία στην πρωτογενή ιστορική μορφή της ήταν η σχέση εξουσίας της εκμετάλλευσης. Ανέκαθεν η εκμετάλλευση στηριζόταν και στηρίζεται στην κατοχή των μέσων επιβίωσης, στην κατοχή των ιδίων των εκμεταλλευόμενων και βέβαια στην δυνατότητα θανάτωσης τους. Ουδέποτε όμως η εκμετάλλευση σχετιζόταν μονοδιάστατα με την παραγωγή ή την οικονομία (ούτε βέβαια αποτελεί χρηματική σχέση), αλλά ενυπάρχει σε όλες τις σχέσεις κάθε θέσμησης και κάθε δομημένης εξουσίας, πολυδιάστατα, ως προς τα σκοπούμενα του αφέντη, ως προς τα αποτελέσματα της πάνω στον εκμεταλλευόμενο και ως προς τις μορφές των πραγματώσεων της.

Η εκμετάλλευση δημιουργεί πείνα, θάνατο, εξάρτηση. Αυτά τα στοιχεία έχουν ιδιαίτερο χαρακτήρα, γιατί καθορίζουν τους βιολογικούς όρους της ύπαρξης των εκμεταλλευόμενων. Η ουσία όμως της εκμετάλλευσης για τον εκμεταλλευόμενο είναι η υποταγή του σε ξένους προς αυτόν σκοπούς και θελήσεις, γεγονός που μεταλλάσσει την ατομική υπόσταση του (συχνά την μεταλλάσσει και βιολογικά). Πρώτα υποτάσσει τις δυνάμεις του στο μη δικό του, ύστερα τον διχάζει -ο κατεχόμενος από τις μη δικές του αιτιάσεις εαυτός και αυτός που διατηρεί την ατομική του βούληση και αυτονομία- και τέλος καθιστά το ξένο δικό του. Η εκμετάλλευση δημιουργεί αλλοτρίωση. Η φτώχεια και ο θάνατος είναι βάνανυες μορφές της.

Το αποτέλεσμα της εκμετάλλευσης με την οργάνωση και τη θέσμιση της στον κοινωνικό χώρο και χρόνο είναι το ΚΡΑΤΟΣ ως ενιαία ιστορική οντότητα, του οποίου εγγενής αυτοσκοπός είναι η κατάκτηση κάθε υλικής κίνησης που σχετίζεται με τον άνθρωπο και η ταύτιση του με το χώρο και το χρόνο. Το ΚΡΑΤΟΣ είναι η απόλυτη άρνηση, υλικά επιβεβλημένη, της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (με δισεκατομμύρια πτώματα στο ενεργητικό του). Τα εθνικά κράτη δεν είναι άλλο παρά οι αλληλοσυντιθέμενες δομήσεις του ιστορικού ΚΡΑΤΟΥΣ σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο και σε συγκεκριμένα σημεία της γης.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στο ΚΡΑΤΟΣ και τις ανθρώπινες κοινωνίες δεν τις άφησε ανέπαφες. Η αλλοτρίωση του εκμεταλλευόμενου απέχει πολύ από κάθε φιλοσοφική και ψυχολογική προσέγγιση, που δεν θεωρεί το άτομο ως κοινωνικό άτομο. Αντίθετα, αλλοτρίωση σημαίνει και ριζική μετάλλαξη των κοινωνικών σχέσεων. Πιο συγκεκριμένα, αλλοτρίωση, ως αποτέλεσμα της εξουσίας, σημαίνει κρατικοποίηση των κοινωνιών, πάντα από και για την εκμετάλλευση. Υπάρχουν ακόμα κοινωνίες που διατηρούν την αυτονομία τους από το ΚΡΑΤΟΣ και αντιστέκονται στην επεκτατική κίνηση της παγκόσμιας κυριαρχίας. Όμως, σαν αποτέλεσμα της ιστορικής ανάπτυξης του ΚΡΑΤΟΥΣ η πλειονότητα των σημερινών κοινωνιών, οι οποίες είναι κατακερματισμένες αναμεταξύ τους και στο εσωτερικό τους ως προς τις θεσμίσεις τους, τα ψευδοσυμφέροντα τους, τα πληροφοριακά δεδομένα τους και τις πλαστές ανάγκες τους, αλλά ενοποιημένες μέσα στο πλέγμα της αδιαίρετης παγκόσμιας κυριαρχίας, είναι διαρθρωμένες σε αλληλεξάρτηση με το ΚΡΑΤΟΣ και δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς αυτό. Η υπηκοοποίηση των ανθρώπων είναι μια ανεπίστρεπτη πραγματικότητα. Αυτό δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο αντικρατικός αγώνας είναι μια ουτοπική αυτοανάληψη. Όλα τα κοινωνικά

δεδομένα επαναβεβαιώνουν τον απόλυτο ανταγωνισμό ανάμεσα στο ΚΡΑΤΟΣ και την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Ο αντικρατικός αγώνας διατηρεί ανέπαφη την ιστορική του αξία, μόνο που ο κοινωνικός δεσμός ως εξωκρατική οντότητα αυτοκαθοριζόμενων ανθρώπων υφίσταται πλέον μόνο στην κοινότητα των επαναστατημένων, στις υλικές αιτιάσεις της κοινωνικότητας που δημιουργείται ως ανάγκη και ως αποτέλεσμα του πολέμου με το ΚΡΑΤΟΣ.

Εξετάζοντας την δομή της παραγωγής, όχι με το απλουστευτικό δίπολο κεφάλαιου και κράτους (μια μηχανιστική αντίληψη όλων σχεδόν των μαρξιστών και των αναρχικών, όπου η διαφοροποίηση τους έγκειται στην κεντρικότητα ή μη του κάθε πόλου), αλλά θεωρώντας την παραγωγή, τη μισθωτή εργασία και την οικονομία ως δομικά στοιχεία της ανάπτυξης του ιστορικού ΚΡΑΤΟΥΣ, αλληλεξαρτόμενα στο σύνολο των κρατικών δομών και το κεφάλαιο ως την κοινωνική σχέση που διαμεσολαβείται από μέσα παραγωγής, προϊόντα, χρήμα και που αποτελεί αναπόσπαστη συνιστώσα της κρατικής κυριαρχίας, η υπεραξία δεν είναι κλεμμένος μόχθος που ανοίκει στον εργαζόμενο* είναι το έργο που παράγει η υπαγόμενη στο ΚΡΑΤΟΣ εργασία, για το ίδιο, είναι η οργάνωση της παραγωγής της κρατικής κοινωνίας και των υλικών της ή σαφέστερα είναι η επεκτατική διαδικασία, το αποτέλεσμα και το μέτρο της υπαγωγής των ανθρώπινων δυνάμεων στο ΚΡΑΤΟΣ. Οι τεχνοκεφαλαιοκράτες πρώτα καταλαμβάνουν το έδαφος, δημιουργούν ένα τρόπο παραγωγής. Ύστερα τον ταυτίζουν με το χώρο και καταλαμβάνουν τα συγκινησιακά φορτία των ανθρώπων, κατασκευάζουν τις εικόνες, τις έννοιες, τις επιθυμίες και τις αξίες. Τέλος υποτάσσουν τους ανθρώπους στο συγκεκριμένο τρόπο παραγωγής, κυκλοφορίας και κατανάλωσης, τους βάζουν σε ένα σύστημα εργασίας και στις συναφείς κοινωνικές σχέσεις κατοχής-αποκλεισμού, επικοινωνίας, καταστολής.

Ποσοτική αύξηση της παραγωγής (και της κατανάλωσης), επέκτασή της επιβολής των υπαρχόντων αναγκών (διεύρυνση των αγορών), παραγωγή νέων καταναλωτικών αναγκών, οργάνωση και παραγωγή των συνθηκών ικανοποίησης των νέων καταναλωτικών αναγκών (τεχνικές και διάρθρωση της παραγωγής, της κυκλοφορίας και του εμπορίου), παραγωγή νέων αναγκών με την τεχνολογική, χωροταξική, διαρθρωτική και οικονομική εξέλιξη των συνθηκών παραγωγής και οργάνωση και επέκταση της παραγωγής των συνθηκών ικανοποίησης των νέων αναγκών της παραγωγής, δηλαδή των εξελιγμένων συνθηκών παραγωγής. Αυτή είναι η επεκτατική διαδικασία του κεφάλαιου.

Η υπερπαραγωγή προϊόντων και τεχνητών αναγκών δεν είναι "ζήτημα" κοινωνικών αξιών, αλλά υλική απόρροια της μεγαμηχανής του ΚΡΑΤΟΥΣ που τρέφεται με σάρκα, αίμα και μυαλά. Ο ευδαιμονισμός είναι πρόταγμα και νεύρωση σύμφυτη στην ανάπτυξη του κεφάλαιου, αλλά δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι γενικευμένη πραγματικότητα. Αφ' ενός υπάρχει τεράστια αντίθεση ανάμεσα στο μέγεθος της παραγωγής προϊόντων, με τις τεχνητές αξίες χρήσης τους και στην φυσική αχρηστεία τους (ένας όγκος από σκουπίδια, ανάξια χρήσης από αυτόνομα άτομα), αφ' εταίρου υπάρχει ένα αυξανόμενο χάσμα ανάμεσα στις πλαστές ανάγκες και την δυνατότητα ικανοποίησης τους για τις μάζες των κυριαρχούμενων.

Η τεχνολογία, μεταβάλλοντας την υλική βάση των κοινωνιών, οπότε και τις κοινωνικές σχέσεις και την βιολογική δομή του ανθρώπου, η χωροταξία των ανθρώπων και των αντικειμένων, πραγμάτωση της κυριαρχίας στις διαστάσεις του χώρου, έμφυτη στην εκμετάλλευση, καθώς αυτή δεν υφίσταται χωρίς την απώλεια της ελευθερίας κίνησης του εκμεταλλευόμενου, μεταβάλλοντας υλικά την διάρθρωση των κοινωνιών, ο πληροφοριακός κατακλισμός

(όχι μόνο με τις σύγχρονες ηλεκτρονικές του τεχνικές, από τις οποίες δεν υστερούσαν σε αποτελεσματικότητα οι πρωγενέστερες, όπως για παράδειγμα οι θρησκευτικές σημειωτικές των πρώτων μ.χ. αιώνων), η καθολική κυριαρχία του πλέγματος της εργασίας και της παραγωγής, συντιθέμενα με όλους τους παράγοντες τις θεσμικής επιβολής, συντέλεσαν και συντελούν στην κρατικοποίηση των κοινωνιών. Η θεσμική ενοποίηση, όπως η δημιουργία των εθνικών κρατών στο παρελθόν ή η καταστροφή των γενών από την τοπικά συσσωρευμένη εξουσία (πόλη-κράτος) του πρωτογενούς θεσμού συσσώρευσης, της οικογένειας, ακόμα παλαιότερα και η ευρωπαϊκή ένωση σήμερα, προσαρμόζει κοινωνίες (στην περίπτωση της ΕΕ είναι ήδη κρατικοποιημένες) με βίαιες κινήσεις μετασχηματισμού, όπου η καταστολή αναδεικνύεται σε αιχμιακή συνιστώσα, σε νέα μοντέλα κυριαρχίας του ΚΡΑΤΟΥΣ. Αντίστοιχα, η θεσμική αποκέντρωση, χωρίς να είναι εμπόδιο στην κάθετη οργάνωση των μηχανισμών του ΚΡΑΤΟΥΣ εναρμονίζεται πάντα με τις ενοποιημένες συγκροτήσεις της κυριαρχίας. Οι τοπικοί θεσμοί και η συμμετοχικότητα συμβάλλουν στην αποτελεσματικότερη εφαρμογή των κεντρικών πολιτικών σχεδιασμών σύμφωνα με τις κατά τόπους ιδιαίτερες συνθήκες και όταν τα επιμέρους τοπικά και υπερτοπικά συμφέροντα έρχονται σε αντίθεση, η δόμηση του θεσμικού σχηματισμού διατηρείται. Ωστόσο, ο ρόλος της θεσμικής αποκέντρωσης δεν περιορίζεται στη λειτουργικότητα της μέσα στα πλαίσια των πολιτικών θεσμών και για συγκεκριμένες περιόδους της κυριαρχίας του ΚΡΑΤΟΥΣ, αλλά κυρίως είναι παράγοντας κρατικοποίησης και υπηκοοποίησης των ανθρώπων. Γ' αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί ένα παράδειγμα. Οι κοινωνικές συγκρούσεις στο μεξικάνικο νότο, όπως και κάθε γεγονός εξέγερσης, δεν είναι

αποτέλεσμα της κατανομής του πλούτου μέσα στο πλέγμα της διακρατικής κυριαρχίας είναι αποτέλεσμα της ατομικής αξιοπρέπειας, της αυτόνομης βούλησης και της συλλογικής δύναμης των εξεγερμένων. Αυτά βέβαια δεν είναι ιδεαλιστικά χαρακτηριστικά ούτε "φυσική τάση" του ανθρώπου, αποτέλεσμα βιολογικού ντετερμινισμού (μηχανιστικός υλισμός που εξυπηρετεί τον κοινωνικό ορθολογισμό -αντιεξουσιαστικό- και τις αυταπάτες του). Η εξεγέρση εξαρτάται από τις κοινωνικές σχέσεις ως ολότητα και από το άτομο ως υλική οντολογική ολότητα. Η διαφορά της τσιάπας από την ελληνική επαρχία δεν είναι ότι "η Ελλάδα ανοίκει στον πρώτο κόσμο" ενώ "το μεξικό ανοίκει στον τρίτο", κάτι που δεν ισχύει -άλλωστε και τα δυο κράτη με μέτρο σύγκρισης την αξία του κατά κεφαλήν ΑΕΠ και τους ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης ανοίκουν στον λεγόμενο "δεύτερο κόσμο" (ένας οικονομιστής, χωρίς γνώσεις οικονομίας δεν είναι αντίφαση, γιατί ο οικονομιστής πάντα προσαρμόζει τα γεγονότα στην ιδεολογία)-, αλλά η διαφορά στην κοινωνική σύνθεση της τσιάπας και σ' αυτήν της ελληνικής επαρχίας. Οι αγρότες της τσιάπας είναι εργάτες γης σε μεγάλες γαιοκτησίες (και εκτός από τους ενταγμένους στην παραγωγή, υπάρχουν αυτοί που ζουν μέσα στη φυσική τροφική αλυσίδα), διατηρούν την μνήμη των αγώνων τους και η διάβρωση της κοινωνίας τους (ινδιάνικη) από τη θεσμική επιβολή και την επεκτατική κίνηση της παγκόσμιας κυριαρχίας δεν έχει διασπάσει την εσωτερική της συνοχή και την αυτονομία της απέναντι στο ΚΡΑΤΟΣ. Απ' την άλλη μεριά ο ελληνικός επαρχιακός πληθυσμός έχει στην πλειονότητα του υπηκοοποιηθεί τουλάχιστον από το τέλος του "εμφυλίου" και αποτελείται κατεξοχήν από μικροιδιοκτήτες (γεωργοί, κτηνοτρόφοι, έμποροι), με μια αγροτική παραγωγή βιομηχανοποιημένη και οικονομικά εξαρτημένη

από τη δομή του εθνικού κεφαλαίου μέχρι πρότινος και τους συσχετισμούς της διακρατικής κυριαρχίας και τους όρους ανάπτυξης του παγκόσμιου κεφαλαίου σήμερα. Εργάτες γης είναι αλβανοί μετανάστες, εξαθλιωμένοι, απόλυτα εξαρτημένοι από τα αφεντικά τους και χωρίς καμιά κοινοτική υπόσταση και συλλογική δυνατότητα μέσα στην ελληνική επικράτεια (κατάσταση που αντιστράφηκε πολύ απλά μέσα στις διαφορετικές συνθήκες της "πατρίδας" τους). Η μικροδικοκτησία είναι η θεσμική αποκέντρωση της οικονομίας, όπου δεν μεταβάλλονται τα σημεία που γίνονται οι σχεδιασμοί και παίρνονται οι αποφάσεις ούτε μετατρέπονται τα αποτελέσματα της καθολικής εκμετάλλευσης. Η πραγματική ιδιοκτησία πάνω στις υλικές δυνάμεις παραμένει στο ΚΡΑΤΟΣ. Η μικροδικοκτησία και η διάχυση της είναι καταλύτες του εξανδραποδισμού της κοινωνίας στο ΚΡΑΤΟΣ. Αντίστοιχα, η διάχυση της πολιτικότητας μέσα στο κοινωνικό χώρο επιτείνει την κρατικοποίηση των κοινωνιών.

Το ΚΡΑΤΟΣ κατά την ιστορική του πορεία αναπτύσσει τα εργαλεία του. Η τεχνολογία είναι αποτέλεσμα μοναδικά των αναγκών της κυριαρχίας και μπορεί να αναπαράγεται και να λειτουργεί μόνο μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες ύπαρξης της, που καθορίζονται δομικά από την ιστορική συνέχεια της κυριαρχίας. Τα πράγματα δεν είναι αυθύπαρκτα, αλλά εξαγόμενα και υλικό της διαλεκτικής της φύσης. Οτι υπάρχει, υπάρχει επειδή μπόρεσε να δημιουργηθεί και να επιβιώσει μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες. Η δομή της τεχνολογίας είναι γόνος των δομών των διυποκειμενικών σχέσεων. Οι σχέσεις ιδιοκτησίας διαμεσολαβούνται από αντικείμενα (δεν είναι τα αντικείμενα που εξουσιάζουν, αλλά οι άνθρωποι μέσω των αντικειμένων), τα οποία ακριβώς επειδή δεν είναι αυθύπαρκτα αλλά κατασκευασμένα στα

πλαίσια αυτών των σχέσεων, δεν έχουν ουδέτερη δομή και πολωμένη χρήση, αλλά πολωμένη δομική λειτουργικότητα ή και πολωμένη φυσική δομή. Η φυσική δομή των πρωτογενών υλικών είναι μόνο το υλικό δόμησης της πολωμένης λειτουργικότητας ή και φυσικής δομής του αντικειμένου. Αυτοί που μιλάνε για "ουδετερότητα" της τεχνολογίας, είναι αυτοί που προσδίδουν αξία στις αντικειμενικές πραγματώσεις της εξουσίας. Η ιδέα της επιστημονικοτεχνικής προόδου, την οποία υπηρετούν οι θετικιστές αναρχικοί και την προτάσσουν σαν ιστορική νομοτέλεια ως γνήσιοι ιδεαλιστές οι πιο αφοσιωμένοι φορείς της ανάπτυξης του ΚΡΑΤΟΥΣ και των παραγωγικών δυνάμεων του, οι μαρξιστές, είναι ο μύθος που επισκιάζει την ιστορική ανάπτυξη της κυριαρχίας και την εγγενή ανάπτυξη των εργαλείων της.

Η υπαρκτή τεχνολογία δεν έχει περιθώρια χρήσης από ακρατικές κοινωνίες. Αυτό το δεδομένο δεν ανάγει τον φυσιολατρικό ασκητισμό σε πρόταγμα αντίστασης. Αυτό που χάνει το άτομο κάτω από την κρατική επιβολή δεν είναι κάποιο "φυσικό" μοντέλο ζωής, που υπάρχει μόνο ως αφηρημένη ουτοπία, πρόσχημα αδράνειας, αλλά η δυνατότητα ελεύθερης άσκησης των δυνάμεων του. Η απαλλοτρίωση του ίδιου του εαυτού κατακτιέται με την ανάκτηση των υλικών δυνάμεων που κατέχει το ΚΡΑΤΟΣ και την καταστροφή του υλικού κόσμου της εξουσίας. Σ' αυτό τον αγώνα κάθε εργαλείο χρήσιμο για τον παραπάνω σκοπό όταν μπορεί να οικειοποιηθεί είναι θεμιτό να οικειοποιείται. Το πως θα δημιουργήσουν τις συνθήκες ζωής τους και τα εργαλεία τους - η αλλοτριώ-τητα δεν προκύπτει από την επιφανειακή αντίθεση εργαλείου-φυσικότητας, αλλά από την ετερονομία του ατόμου υπό την ξένη δύναμη, η αποδοχή της οποίας χαρακτηρίζει τους οπαδούς του χιπισμού - ελεύθερα άτομα και επαναστατημένες κοινωνίες είναι κάτι που

αφορά τους ίδιους όταν και όπου νικάει η εξέγερση και πάντα θα βρίσκουν τους τρόπους για να το κάνουν ή θα τους ξανακερδίζει το ΚΡΑΤΟΣ με όπλο την ανάγκη, καθώς η καταστροφή της τεχνολογίας είναι αδιαχώριστη από την απελευθέρωση τους από το ΚΡΑΤΟΣ.

Όλες οι ιδεολογίες που εξυμνούν τις παραγωγικές δυνάμεις προβάλλουν την σχέση της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής ως βάση των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων εξουσίας, είτε για να την υπερασπίσουν είτε για να εισηγηθούν άλλες μορφές ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής (αυτοδιαχείριση με ή χωρίς αγωγή, κοινοτισμός, κρατικός καπιταλισμός, κρατικός σοσιαλισμός, αντιεξουσιαστικός σοσιαλισμός). Πίσω από αυτό το ιδεολόγημα κρύβεται το γεγονός ότι η εξουσία είναι κατεξοχήν ιδιοκτησία ανθρώπων και ότι δεν ιδιοποιείται "ουδέτερα" αντικείμενα, αλλά υποτάσσει, αναδιατάσσει και αναδομεί τις υλικές δυνάμεις, κατασκευάζοντας τα μέσα για τον πρωταρχικό αυτοσκοπό της, την εκμετάλλευση. Ο επιμερισμός κατοχής και διαχείρισης των μέσων της κυριαρχίας (συμπεριλαμβανομένου και του σημειωτικοποιημένου ανταλλακτικού ισοδύναμου του κεφαλαίου, του χρήματος) δεν είναι η ίδια η κυριαρχία, αλλά η συγκεκριμένη διάχυση των εξουσιών της αδιαίρετης ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ του ΚΡΑΤΟΥΣ πάνω στους ανθρώπους και την φύση. Βέβαια η διαρκής αναδιάρθρωση της παγκόσμιας κυριαρχίας μέσα στην οποία αναπροσαρμόζεται η νομή των εξουσιών δεν είναι προϊόν κεντρικού σχεδιασμού κάποιων υπερεθνικών μηχανισμών και κοινής συναπόφασης όλων των θεσμικών φορέων - η απλούστευση βοηθάει στον προσυλητισμό του "βλάκα" διαστρεβλώνει όμως την γνώση-εργαλείο εξέγερσης -. Οποιοι φωρείς, μέσα και μέθοδοι εξουσίας αποδεικνύονται εκ' των πραγμάτων ικανότερα να επιβληθούν και να ελέγξουν το κοινωνικό υλικό τους

επικρατούν. Κάθε εξουσία ανάλογα με την αποτελεσματικότητα της και τους συσχετισμούς δυνάμεων στα στρατόπεδα της κυριαρχίας καρπώνεται και αναπαράγει το κομμάτι της ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ του ΚΡΑΤΟΥΣ που μπορεί να καρπωθεί.

Η αυτοδιαχείριση των παραγωγικών και λοιπών μηχανισμών είναι η αυτοεκμετάλλευση του ατόμου για λογαριασμό των ΙΕΡΩΝ παραγωγικών δυνάμεων, του ΙΕΡΟΥ προϊόντος, της ΙΕΡΗΣ γνώσης, η αυτοαποξένωση του μέσα στις ανάγκες και τις αξίες που επιβάλλει ο τεχνικός κόσμος της εξουσίας. Ας εξαφανίσουμε τους πατριάρχες για να γίνουμε όλοι κληρικοί στους ΙΕΡΟΥΣ ΒΩΜΟΥΣ της κρατικοποιημένης κοινωνίας. Να η ουτοπία, που το ΚΡΑΤΟΣ ξέρει να την εφαρμόζει κατά βούληση (συνεταιρισμοί, αγορά επιχειρήσεων από τους εργαζόμενους, κινέζικος σοσιαλισμός, γιουγκοσλαβικό οικονομικό μοντέλο).

Ο κομμουνισμός σε όλες του τις μορφές, είτε αυτές είναι αποκεντρωτικές, όπως ο ελευθεριακός κοινοτισμός, είτε αυτές είναι συγκεντρωτικές, όπως ο εξουσιαστικός σοσιαλισμός, είναι η υποταγή του ατόμου στην πρόοδο του είδους (η ειδολογικότητα του ανθρώπου κατά τον απατεώνα μαρξ και η φυσική αναγκαιότητα της συμπόρευσης του ατόμου με τη γενική κοινωνία κατά τον αναρχισμό), μια εξέλιξη συνυφασμένη με την ιστορική παρακαταθήκη ενός ανθρωποβόρου πολιτισμού. Καθώς οι κοινές υλικές ανάγκες των ανθρώπων είναι ο έρωτας και η αυτοσυντήρηση και η αναπαραγωγή και εξέλιξη του είδους δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της ικανοποίησης αυτών των αναγκών, γι' αυτό άλλωστε επιβιώνει το είδος, η πολιτική κοινωνία όχι μόνο αντιστρατεύετε την ελεύθερη ένωση των ατόμων και την συνακόλουθη εφήμερη φυσική κοινότητα, αλλά πραγματώθηκε ιστορικά σαν αυτό που μοναδικά μπορεί να είναι: η θέσμιση της εξουσίας. Το πέρασμα από τους κοινωνικούς διαχωρισμούς στην

ενότητα είναι η θρησκευτική επαγγελία της εγκόσμιας απελευθέρωσης της αφηρημένης εξουσίας του πνεύματος από την υλική της βάση. Η "κοινωνία" ως αξία και η "ανθρωπότητα" (αντίστοιχα και το "έθνος" ως αξία), που καθεαυτές είναι αφηρημένες ιδέες, στο όνομα των οποίων πρέπει να θανατωθεί το άτομο, αντανakλούν με όρους τρομικού ψυχαναγκασμού την βίαιη εμπράγματη υπόσταση κάθε συγκροτημένης εξουσίας. Το πέρασμα από τον συγκεκριμένο πραγματικό και μοναδικό άνθρωπο, το μόνο υπαρκτό άνθρωπο, στον αφηρημένο γενικό άνθρωπο υλοποιείται πάντα με τον βασανισμό του πραγματικού ανθρώπου.

Ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι ο απόλυτος συνδιασμός κομμουνισμού και αυτοδιαχείρισης. Το αποκορύφωμα του διχασμού και της αυτοταπείνωσης του ατόμου είναι το όραμα του συλλογικού κράτους η πεποίθηση ότι σύμφωνα με κάποια φυσιοκρατική τελεολογία ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για να ζήσει σε καθεστώς εργασίας και αγάπης με τους ομοίους του, οπότε η κλασική αντίληψη του φιλελεύθερου κράτους δικαίου μπορεί να εφαρμοστεί χωρίς να είναι απαραίτητος ένας δημόσιος μηχανισμός, αφού η γενικευμένη ηθική ντυμένη με το μανδύα της φυσικότητας θα αντικαταστήσει τους κατασταλτικούς μηχανισμούς στο ρυθμιστικό για τη κοινωνική συνοχή ρόλο τους και θα διασφαλίσει την οικονομική ισότητα. Αλλωστε, η αυτοθέσμιση δεν έχει υπάρξει ποτέ ιστορικά παρά μόνο ως ενδοπροβολή κάποιας ήδη υπαρκτής εξουσίας. Όσοι δεν αποδέχονται την αυτοθέσμιση τους, αυτοί που είναι συνήθως ο καταλύτης των εξεγέρσεων, θα αντιμετωπίζουν πάντα εκτός από αυτούς που έχουν να χάσουν κάτι από την κατάρρευση της πολιτικής και, οικονομικής ιεραρχίας και τις εκάστωτε πολιτοφυλακές, οι οποίες θα προστατεύουν τα σχολεία, τις φάμπρικες, τις πόλεις που παραλαμβάνουν από τους αστούς και τους

θεολόγους και τα ΙΕΡΑ ήθη της συλλογικής εξουσίας.

Το άτομο θα ανακτήσει την αυτονομία του συντρίβοντας τις υλικές δυνάμεις και δομές της ιστορικής ετερονομίας. Η ιστορική εμπειρία των λουδιτών, των εργατών που κατέστρεφαν τις μηχανές στην αυγή του βιομηχανικού καπιταλισμού, το δέκατο όγδοο αιώνα, είναι παρούσα στην καταστροφικότητα των σύγχρονων αλβανών συντρόφων τους και των απανταχού εξεγερμένων. Η απελευθέρωση των ανθρώπων από το ιστορικό ΚΡΑΤΟΣ θα συντελεστεί με την ολοκληρωτική καταστροφή των δομών παραγωγής και όλων των συγγενών δομών.

Η πληροφορία σαν υλική ποσότητα παίρνει αναλογικά όλο και μεγαλύτερο μερίδιο στο χώρο των αντικειμενικών ποσοτήτων των προϊόντων της κρατικής κοινωνίας είτε ως καταναλωτικό εμπόρευμα είτε ως λειτουργικός συντελεστής των μηχανισμών της κυριαρχίας είτε ως επικοινωνιακό εργαλείο κοινωνικού ελέγχου. Ο ταξικός χαρακτήρας της υπερπαραγωγής πληροφοριών και σημειωτικών συστημάτων είναι αδιαμφισβήτητος. Από τις σχέσεις κατοχής-αποκλεισμού και ψυχαναγκαστικής καθυπόταξης που επιβάλλονται μέσω της πληροφορίας δεν αναδύεται κάποια νέα μορφή ταξικών διαχωρισμών, αλλά πραγματώνονται οι ίδιες προαιώνιες σχέσεις ιδιοκτησίας των εχόντων τη δύναμη (συμπεριλαμβανομένης της πληροφορίας) πάνω στους μη έχοντες. Η παραγωγή του κεφαλαίου πληροφορία δεν αντικαθιστά, ούτε αυτονομείται από την παραγωγή πραγμάτων και υπάρχει στην ενιαία αλληλουχία κοινωνικών θεσμίσεων που καθορίζουν τους ξεκάθαρους διαχωρισμούς μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων. Εδώ να προσθέσουμε ότι

αντίστοιχα το εμπόρευμα εικόνα και η παραγωγή ψευδαισθήσεων δεν αντικαθιστούν ούτε αυτονομούνται από την παραγωγή πραγμάτων. Η γενικευμένη θεαματική φαινομενικότητα της αστικής κοινωνίας υφίσταται ως ψευδαίσθηση ιδιοκτησίας, αλλά και ως πραγμάτωση της μέσα στους διαύλους των εικονικών κατακτήσεων, εξαρτήσεων και προσωπικών αγοραπολησιών, όπου το εμπόρευμα, λειτουργώντας σαν ψευδοδιάχυση εξουσίας με τον συμβολισμό της κατοχής του και οι προϋπάρχοντες κτητικοί ρόλοι της ιεραρχικής κλίμακας των εξουσιών αποτελούν την πρώτη ύλη αυτής της διαδικασίας.

Καθώς αυξάνεται η συνθετότητα του συστήματος κυριαρχίας, της ολότητας του και των λειτουργικών στοιχείων του από το επίπεδο της μηχανής μέχρι τα μακροεπίπεδα της γεωμετρικά προοδευτικά αυξανόμενης παραγωγής κοινωνικών αναγκών, της παγκοσμιοποιημένης αλληλεξάρτησης των οικονομιών, της διατήρησης της σταθερότητας των κοινωνικών σχηματισμών και των διεθνικών δικτύων καταστολής, το κεφάλαιο γνώση αποκτάει πρωταρχικό ρόλο στη ροή της κυριαρχίας και μεγαλύτερη αξία από το σταθερό κεφάλαιο. Άμεσα συνδεδεμένη με την οργανική σύνθεση του ΚΡΑΤΟΥΣ, η υπαρκτή γνώση καθίσταται διαρκώς πιο κατακερματισμένη στις τοπικότητες της (κατακερματισμένη και μέσα στο χρόνο, με την απόσχιση της διαρκώς μεταλλασσόμενης λογικής από τη μνήμη υπό την επίδραση της υπερπαραγωγής αναγκών, πληροφοριών και κωδίκων), προσανατολισμένη στα εξειδικευμένα σκοπούμενα των εξουσιών, γι' αυτό διαχωριστική και άχρηστη έξω από την ολότητα των συνθηκών αναπαραγωγής της κυριαρχίας, ενώ αναδεικνύεται σε κομβικό συντελεστή της εφαρμοσμένης κυβερνητικής ενάντια στους ανθρώπους. Οι επιστήμονες, οι κάθε είδους τεχνοκράτες είναι τα στελέχη μιας ολοκληρωτικής θρησκείας που χτίζει επίγειους

παραδείσους και κολάσεις -η ανάπτυξη της επιστήμης συμπλέει και ιστορικά με την ανάπτυξη του εμπορεύματος-. Η φαιά ουσία αυτής της κάστας δολοφόνων και οι θεσμοί που επομίζονται το έργο της οργάνωσης των εγκεφάλων που θα σκέφτονται για το κράτος και της διάχυσης αυτού του ΙΕΡΟΥ αντικειμένου, της γνώσης τους -όσο πιο μορφομένος τόσο πιο παραμορφωμένος, εξωστρακισμένος στη ψευδο-κοινωνία της εξουσίας, στο κόσμο της αλλοτρίωσης-, δηλαδή οι θεσμοί εκπαίδευσης είναι το σημαντικότερο κεφάλαιο για την περετέρο ανάπτυξη και επέκταση της παγκόσμιας διακρατικής κυριαρχίας.

Το επίπεδο συσσώρευσης του παγκόσμιου κεφαλαίου, δηλαδή το επίπεδο συσσώρευσης εξουσίας, το μέγεθος και η αυξανόμενη επιμέρση, αλληλεξάρτηση, συνθετότητα των δυνάμεων της ΚΡΑΤΙΚΗΣ κυριαρχίας σε όλο το έδαφος του πλανήτη, οι δυνατότητες θέσμησης και οργάνωσης συστημάτων καταστολής, συστημάτων πολιτικού ελέγχου, συστημάτων εργασίας-παραγωγής-κυκλοφορίας και κατανάλωσης και νέων κοινωνικών διαστρωματώσεων και μορφωμάτων, που είναι αυτό που είναι λόγω της εγγενούς εμπροθετικότητας και της ικανότητας της εξουσίας να επεκτείνεται και να απορροφάει, να αναδομεί ή να εξαφανίζει τους πιο ανίσχυρους μηχανισμούς και θεσμούς της μέσα στους ισχυρότερους, σε συνδιασμό με το γεγονός ότι δεν υπάρχει πλέον κανένα υπερεθνικό μπλοκ εξουσίας, όπως ήταν η κομμουνιστική διεθνής και ο συνασπισμός των ανατολικοευρωπαϊκών σοσιαλιστικών κρατών, για να στηρίξει και να αφομοιώσει την απόπειρα όποιας εθνικής ή τοπικής κάστας να χτίσει οικονομία έξω από τα πλαίσια του διεθνικού ανταγωνισμού, υποχρεώνει κάθε επιμέρους οικονομικό σχηματισμό να συναρθρώνεται με το σύνολο της κόσμοοικονομίας και να συμμετέχει στη παγκόσμια αγορά προκειμένου να

επιτυγχάνει μεγιστοποιημένους παράγοντες παραγωγής υπεραξίας. Αυτή η πραγματικότητα δεν μεταβάλλει τη δομή του καταμερισμού του απομιζούμενου πλούτου στις κλίμακες της διακρατικού πλέγματος, καθώς αυτή επανασυντίθεται ιστορικά με πολύ αργούς ρυθμούς, αφού στο βαθμό που κάθε κρατική οντότητα επιχειρεί να κατακτήσει και να διατηρήσει το ολιγοπώλειο των φυσικών πηγών ενέργειας και υλικών, της καινοτομίας και των συνθηκών παραγωγής της (τεχνογνωσία) και τον έλεγχο των αγορών τα διαφορετικά επίπεδα συσσωρευμένης δύναμης, που καθορίζουν αναλογικά διαφορετικούς ρυθμούς παραγωγής υπεραξίας, τείνουν να παγιώνουν τον καταμερισμό των παραπάνω ολιγοπωλίων. Τα εθνικά κράτη και τα πολυεθνικά μπλοκ τα οποία κατέχουν τους προηγμένους τρόπους παραγωγής και ευέλικτα μεγάλα ποσά συσσωρευμένης εργασίας, δηλαδή χρηματικά πλεονάσματα, υποχρεώνουν τα υπόλοιπα εθνικά κράτη σε εθελοντικές άνισες ανταλλαγές, που περιλαμβάνουν την επιβολή εξελιγμένου τρόπου παραγωγής, όπου υπάρχει ντόπια αστική τάξη ή όπου υπάρχει το ανθρώπινο δυναμικό για τη δημιουργία της -η αδυναμία ύπαρξης αποκλειστικά καταναλωτικών αγορών, αφού οι ιθαγενείς πληθυσμοί στερούνται ανταλλακτικών ισοδυνάμων, εκτός από την περιορισμένη εξαγωγή καταναλωτικών προϊόντων στις κυρίαρχες εθνικές και τοπικές τάξεις, συνεπάγεται την εξαγωγή παραγωγικών δομών ως προστάδιο της επέκτασης του κεφαλαίου-, την αρπαγή και εκμετάλλευση των τοπικών ενεργειακών πόρων και των πηγών πρωτογενών υλικών και τον αποκλεισμό των τοπικών αγορών. Η ενοποιούμενη δόμηση της διακρατικής κυριαρχίας αυξάνει τα απόλυτα μεγέθη της παγκόσμιας υπεραξίας, τις ταχύτητες παραγωγής της και επιταχύνει την αύξηση του ποσοστού της επί του αποτελέσματος της παγκόσμιας

εκμετάλλευσης. Με απλά λόγια επιταχύνεται η όλο και μεγαλύτερη υπαγωγή των ανθρώπων, των κοινωνιών, της φύσης στο ΚΡΑΤΟΣ. Συνακόλουθα, αυξάνεται το χάσμα των εχόντων και των πεινασμένων, ενώ ταυτόχρονα οι εκτελεστικοί μηχανισμοί των εθνικών κρατών παροπλίζουν τα κλασικά οικονομικά εργαλεία και τις αντίστοιχες μεθοδολογίες διαχείρισης της κοινωνικής συνοχής (χωρίς αυτό να συνάγεται από κάποια μηχανιστική οικονομική αιτιοκρατία) στο μέτρο που επιλέγουν να συμμετάσχουν στην παγκόσμια αγορά, αποφεύγοντας να οικοδομήσουν κλειστές και φτωχές τεχνολογικά και εμπορευματικά οικονομίες και στο μέτρο που καταφέρνουν να επιβάλλουν την ταξική ειρήνη με άλλα μέσα.

Καθώς οι δομές της ΚΡΑΤΙΚΗΣ κυριαρχίας αναδιαρθρώνονται διαρκώς κάτω από τους δρους των κοινωνικών, ταξικών, εθνικών και λοιπών αντιθέσεων και συγκρούσεων, στις περιοχές του πλανήτη όπου ο βιομηχανικός τρόπος παραγωγής έχει αποκλείσει όλους τους προηγούμενους, η απασχόληση παραγωγικών εργαζομένων μειώνεται καθώς αυξάνεται η οργανική σύνθεση (η αναλογία τεχνικών μέσων έναντι ανθρώπων) του κεφάλαιου, χωρίς να μοιράζεται το κέρδος σε χρόνο ή σε χρήμα στους μισθωτούς και καθώς νεκρώνονται οι παραγωγικοί μηχανισμοί των πλέον απαξιωμένων κεφαλαίων, ενώ τα νέα αποδοτικότερα κεφάλαια έχουν υψηλότερη οργανική σύνθεση. Η ραγδαία επέκταση των αγορών ίσως να μπορούσε να καλύψει τις χαμένες θέσεις εργασίας, με την επέκταση της παραγωγής, αλλά ποτέ δεν λειτούργησε μια τέτοια σχέση, αφού η επέκταση των αγορών συνοδεύεται, αν δεν έπεται, από νέα φτηνά εργατικά χέρια και περιφερειακή επέκταση της παραγωγής. Η ανεργία είναι δομική στην ελεύθερη οικονομία της αγοράς είναι αποτέλεσμα της δυναμικής

των παραγωγικών δυνάμεων και εκδήλωση του αυξανόμενου χάσματος κατοχής. Η αύξηση της παραγωγικής απασχόλησης των κυριαρχούμενων με την ανάπτυξη του κεφάλαιου είναι ένας μύθος που προπαγανδίζεται για να ελπίζουν στην αθλιότητα της απόκτησης μιας θέσης εργασίας αυτοί που πραγματικά δεν κατέχουν τίποτα. Η μείωση των ωρών εργασίας, χωρίς μείωση των μισθών είναι ουτοπία της αστικής κοινωνίας (που μόνο τα κεφάλαια με την υψηλότερη αποδοτικότητα έχουν την ευχέρια να εφαρμόσουν, έχοντας προηγουμένως εξασθλιώσει τους εργαζόμενους των ανταγωνιστικών τους κεφαλαίων). Η πρόταση των οικονομικών τεχνοκρατών των υπερεθνικών μπλοκ της κυριαρχίας για την απασχόληση των άνεργων, καθώς η αεργία αυξάνει την εγκληματικότητα και η πείνα τον κίνδυνο κοινωνικών εκρήξεων, είναι η δημιουργία μιας νέας τάξης δούλων, οι λεγόμενες υπηρεσίες (υπηρετικό προσωπικό). Η αυτοδιαχείριση και η συνδιαχείριση ως αναδιανομή της φτώχειας, ίσως είναι η μόνη οικονομική (με τη γενική και την ειδική σημασία της λέξης) μέθοδος επαναφομοίωσης των κυριαρχούμενων μπροστά στον αυξημένο κίνδυνο απόλειας της σταθερότητας των κοινωνικών σχηματισμών (οι ΗΠΑ και η λυβύη ακολούθησαν αυτή τη μέθοδο δεκαετίες πριν). "Μπορεί να σοκάρω κάποιους, αλλά για μένα ο τρίτος δρόμος είναι ο γιος της ωραίας ιδέας της αυτοδιαχείρισης. Για μένα η ιδέα αυτή δεν έχει χάσει ακόμα τη γοητεία της" ζ. ντελέρ (6/97).

Η αποβολή του εκμεταλλευόμενου από την παραγωγή δεν είναι ταυτόσημη με την έξοδο του από τον κόσμο της εργασίας. Ούτε βέβαια η ανεργία αποτελεί ανταγωνιστική επιλογή των κυρίαρχων ενάντια στην εργασία. Η συνολική κοινωνική εργασία και τα συσσωρευμένα αποτελέσματα της, επιβάλλοντας τα σκοπούμενα τους καθορίζουν το μέγεθος και την

οργάνωση της απασχόλησης των κυριαρχούμενων. Όπως ο "ελεύθερος" χρόνος, ο μη εργάσιμος χρόνος του εργαζόμενου, έτσι και ο χρόνος μη απασχόλησης βιώνεται μέσα στον ολοκληρωτικό κόσμο της εργασίας και γι' αυτό παραμένει χρόνος αλλοτρίωσης. Η καθολική ιδιοκτησία του ΚΡΑΤΟΥΣ πάνω στις υλικές δυνάμεις προδιαγράφει την φυσική εξόντωση του εκμεταλλευόμενου που χάνει κάθε ρόλο μέσα στον οικονομικό σχηματισμό. Η πραγματική υπέρβαση της μισθωτής εργασίας θα είναι εφικτή μόνο με την ολική καταστροφή του κεφαλαίου και των παραγωγικών δομών του και την βίαιη απόσπαση των φυσικών δυνάμεων από την κατοχή του ΚΡΑΤΟΥΣ. Η οικονομία, όντας η εφαρμοσμένη εξουσία της εργασίας και των αντικειμένων, αντιμετωπίζει μονάχα ένα πρόβλημα: την συνέχιση της εκμετάλλευσης και της υποταγής των ανθρώπων στους νόμους και τις αξίες της. Δεν υπάρχουν οικονομικές κρίσεις, παρά μόνο κενά εξουσίας και ανταρσίες. Σε διαρκή κρίση βρίσκονται τα μηχανιστικά οικονομικά αναλυτικά μοντέλα και ο πολιτικός οικονομισμός. Η αναδιάρθρωση των δομών της παγκόσμιας διακρατικής κυριαρχίας δεν ακολουθεί μονόδρομη πορεία, ούτε κατευθύνεται σε προδιαγεγραμμένο τελικό στόχο. Η αναδόμηση των κρατικών θεσμών ακολουθεί τη διαλεκτική της καταπίεσης και της αντίστασης, εξάγεται μέσα από τις αντιθέσεις και τις αντιφάσεις. Απ' αυτή την οπτική φαινόμενα όπως η ανεργία είναι αναστρέψιμα. Αν οι συγκρούσεις των κυριαρχούμενων με κρατικούς θεσμούς μπορούν να απελευθερώσουν εξεγερτικές δυναμικές, μπορεί να βρεθεί για όλους μια μπουκιά ψωμί και ένα κάτεργο για να καθυλωθούν. Για παράδειγμα, το πα.σ.κ., το '93 ως διαχειριστής του εκτελεστικού επανένταξε όλους τους απεργούς της πρώην ε.α.σ. και τους δοσίλογους μικροιδιοκτήτες -αυτή τη κάστα που δημιούργησε η

προηγούμενη διαχείριση για να αντλήσει ψήφους και μίζες και να διαλύσει ένα ατίθασο κοινωνικό κομμάτι -σε ένα δημόσιο μηχανισμό αστικών συγκοινωνιών, επιτυγχάνοντας τη θεσμική επαναφομοίωση τους και την εξάρτησή τους από τους πολιτικούς μηχανισμούς και αποφεύγοντας μια μακροπρόθεσμη και με κόστος προσπάθεια καταστολής.

Η πραγματική κυριαρχία δεν επιβάλλεται αφηρημένα, σε ένα διαχωρισμένο θεσμιακό πεδίο με φορέα τον ιερατικό λόγο της, αλλά συντίθεται από τα υλικά της, τους ανθρωποειδείς φορείς της, τους μηχανισμούς της, τους σχηματισμούς της και τις ταξικές διαστρωμάτωσεις της, των οποίων η αλληλοπλοκή στο χρόνο και το χώρο προσδίδει την κάθε στιγμή στο ΚΡΑΤΟΣ συγκεκριμένη υλικότατη μορφή. Απέναντι στο ολικό οικοδόμημα του ΚΡΑΤΟΥΣ, παράλληλα με την άμεση συμβολή στην ανάπτυξη των εξεγερτικών κοινωνικών δυναμικών (αντιθεσμικοί αγώνες, συγκρουσιακά γεγονότα) και στην αυτοοργάνωση της βίαιης αντιπαράθεσης με την εξουσία, το σαμποτάζ στους μηχανισμούς και τα επιμέρους σχέδια της κυριαρχίας αφ' ενός συνεισφέρει σ' αυτές τις δυναμικές, αφ' εταίρου είναι η άμεσα ασκούμενη, γι' αυτό η μόνη υπαρκτή, καταστροφική εξεγερτική δύναμη και ως τέτοια έχει μοναδική χρησιμότητα για την παρεμπόδιση της πραγματικής εξέλιξης της κυριαρχίας ή και για την αποδιάρθρωση της.

Τα συνδικάτα δημιουργήθηκαν στις αρχές του 19ου αιώνα πρώτα ως ενώσεις των πλέον εξειδικευμένων και κατακερματισμένων εργατών, μετεξέλιξη της συντεχνίας, στην αγγλία, όπου το πέρασμα από την φεουδαρχία στην αστική δημοκρατία είχε γίνει ενάμιση αιώνα πριν και

χωρίς να στηριχτεί, συντρίβοντας την, σε κάποια κοινωνική επανάσταση όπως αντίστροφα συνέβη στη γαλλία το 1789. Ήδη από την αρχική πραγματοποίηση της βιομηχανίας η εξέγερση ενάντια στις σύγχρονες παραγωγικές δομές του ΚΡΑΤΟΥΣ, με τη μορφή της μαζικής καταστροφής εργοστασίων και μηχανών, ήταν ζωντανή. Οι απόπειρες ανάπτυξης του συνδικαλισμού στα πλήθη των ανειδίκευτων και πεινασμένων εργατών ήταν η απάντηση των αφεντικών προκειμένου οι εργάτες να ταυτιστούν πάλι με την εργασία τους, αφού η στρατιωτική καταστολή δεν σταματούσε τις ανταρσίες. Στη γαλλία και τη γερμανία, όπου η σοσιαλιστικές ιδεολογίες και τα αριστερά κόμματα ήταν η ήδη οργανωμένη απεργασίας που τρεφόταν από την εξεγερτική δυναμική των εκμεταλλευόμενων, τα συνδικάτα υπήρξαν πρώτα και κύρια πολιτικοί θεσμοί που αποσκοπούσαν στη διεύθυνση των πολιτικών μηχανισμών μέσα στους εργάτες, στον έλεγχο και την αφομοίωση των αντιδράσεων τους και στην ενδυνάμωση της εξουσίας των πολιτικών κομμάτων.

Ο συνδικαλισμός αποτελεί την έμπρακτη αποδοχή της εκμεταλλευτικής συνθήκης, την κατοχύρωση της αλλοτρίωσης μέσα στην τεχνική σύνθεση του ΚΡΑΤΟΥΣ. Τα προτάγματα του είναι η εξαγορά των εργαζόμενων με ένα καλύτερο μερίδιο από τα προϊόντα και τις επιμέρους εξουσίες που παράγει η εργασία. Ο συνδικαλισμός κατοχυρώνει θεσμικά την κυριαρχία των αξιών χρήσης της κρατικής κοινωνίας και αποκλείει την αυτονομία των εκμεταλλευόμενων από την κρατική κυριαρχία και τις αντικειμενοποιήσεις της. Όλες οι επαναστάσεις στις οποίες τα συνδικάτα και τα εργατικά συμβούλια είχαν κομβική θέση ηττήθηκαν εύκολα είτε από τις κομμουνιστικές απεργασίες είτε από τις εθνικιστικές απεργασίες, διόλου τυχαία. Ακριβώς η διατήρηση του υλικού κόσμου της εργασίας καθιστά, όχι

βέβαια σαν αποκλειστικός παράγοντας, εφικτό τον έλεγχο από τους στρατιωτικογραφειοκρατικούς κομμουνιστικούς μηχανισμούς και καθυλώνει τους εκάστοτε εξεγερμένους στις επίκτητες τοπικότητες (τους χώρους, τα αντικείμενα, τις συνήθειες, την δημοκρατική κοινοπραξία τους) που υπερασπίζονται. Το λιγότερο ένας πόλεμος στατικής άμυνας δεν ταιριάζει σε καμία επανάσταση είναι προδιαγεγραμμένη αποτυχία.

Σ'ετούτη την ιστορική περίοδο ο συνδικαλισμός είναι άξιο παρακλάδι των δημοκρατικών καθεστώτων και τουλάχιστον ιδεατά τα συνδικάτα μεσολαβούν στο μοίρασμα των αντιτίμων μεταξύ των τάξεων για την εξασφάλιση της πολιτικής και οικονομικής τάξης. Σήμερα στον κοινωνικό σχηματισμό του ελληνικού κράτους η θέση τους είναι αναβαθμισμένη μέσα στη διάρθρωση της παραγωγής, όπου αναλαμβάνουν ρόλους συμβουλευτικούς, τεχνοκρατικούς, διαχειριστικούς ή και διευθυντικούς, επιχειρώντας παράλληλα να κατευθύνουν τους υποτελείς τους, καθώς οι επιταγές των κομμάτων που ελέγχουν τα σωματεία και τα εντάσσουν στους ιεραρχικούς σχεδιασμούς τους και τα συγκεντρωτικά προγράμματα τους συνάγονται από τα συμφέροντα της επιχειρηματικής και εφοπλιστικής αστικής τάξης. Ο επαναστατικός συνδικαλισμός εκτός από συγκυριακά άτοπος, είναι πλέον τραγικό ανέκδοτο. Τραγικό, λόγω των τραγικών υπαρκτικών προβλημάτων των προπαγανδιστών του. Ανέκδοτο, γιατί φανταστείτε μια επαναστατημένη κοινωνία με courier και αυτοδιευθυνόμενες ασφαλιστικές εταιρείες! Για να διατηρηθούν οι υπαρκτές μορφές εργασίας, με το βαθμό που έχει φτάσει τώρα η οργανική σύνθεση της παραγωγής πρέπει να διατηρηθεί το σύνολο της παγκόσμιας διακρατικής κυριαρχίας. Ακόμα, η εφαρμογή της προλεταριακής αυτοδιεύθυνσης όπου είναι εφικτό, δηλαδή η αυτοδιαχείριση ως μέσο αγώνα είναι απεργασίας

στατική είναι η άρνηση της καταστροφής του υλικού κόσμου της εξουσίας, φραγμός στην αποδόμηση του μεγασυστήματος κυριαρχίας από τις δυνάμεις της εξέγερσης.

Όσο η άρνηση της εργασίας και της εξουσίας δεν πραγματώνεται απόλυτα από τους καταπιεσμένους, εκεί όπου βιώνεται αυτή η αλλοτρίωση εκδηλώνεται η αντίδραση τους με τη μορφή του εργατικού αγώνα. Οι παραγωγικές δυνάμεις του ΚΡΑΤΟΥΣ και οι εκάστωτε διευθυντικές τους τάξεις παραμένουν όρθιες όσο οι εκμεταλλευόμενοι πιστεύουν ότι εκδουλεύόμενοι μπορούν να κερδίσουν κάτι (είτε επιθυμούν χρυσάφι είτε επιθυμούν μόνο την αυτοσυντήρησή τους). Ακριβώς αυτά που μπορούν να κερδίζουν (σταθερές θέσεις εργασίας, αυξήσεις, παροχές, "ελεύθερος" χρόνος) είναι το τίμημα της ταξικής ειρήνης για τα αφεντικά και τα ναρκωτικά των εργαζόμενων για μια εγγυημένη ήσυχη ζωή. Ο αγώνας για επιβίωση αξίζει στο μέτρο που έχουν απαξιωθεί από τα υποκείμενα του οι αξίες χρήσης της κρατικής κοινωνίας. Στο μέτρο που οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έχουν απεμπολίσει τις ιδιοκτησίες τους και κάθε τους πρόθεση για ιδιοποίηση, η εργατική κινητοποίηση τους ίσως να προωθεί κάποιες εξεγερτικές δυνατότητες. Ειδικά, ο εργατικός αγώνας είναι άλλος ένας παράγοντας κρατικοποίησης των εκμεταλλευόμενων.

Εννοίες όπως "αίτημα", "ρεφορμισμός", "δίκαιη διεκδίκηση", "δυναμικές πρακτικές" οι οποίες έχουν κεντρικό ρόλο σε ιδεολογικές προσεγγίσεις, συχνά αντικρουόμενες στα πλαίσια του αφηρημένου λόγου, είναι άχρηστες για την εκτίμηση της αντιθεσμικής δυναμικής ή το φτύσιμο της κάθε συγκεκριμένης κινητοποίησης, αφού δεν εκφράζουν καμιά αλήθεια πέρα από την φαινομενικότητα -κομμάτι της είναι και αυτό το χιλιοεπιπόλεμο "περιεχόμενο", αναφορά στο περιεχόμενο

των επίσημων μνημάτων, μα ποτέ στο σύνολο των υλικών παραγόντων και των πιθανών αποτελεσμάτων της εκδηλούμενης αντιπαράθεσης- των καταστάσεων, η οποία βέβαια είναι καθοριστική για τη διεξαγωγή των ιδεολογικών αγώνων, των οποίων τροφή είναι η ταυτοσημία και η εικόνα. Η προοπτική να εξελιχθεί μια κινητοποίηση σε βίαιο αγώνα με αντιθεσμικά στοιχεία, η βούληση κάποιων ανθρώπων να καταστρέψουν και να συγκρουστούν με τις δυνάμεις του κράτους, πολύ περισσότερο όταν αυτοί είναι μεμονωμένοι, οι πραγματικές δυνατότητες ελέγχου των καθοδηγητικών πόλων της κινητοποίησης, συνδικαλιστών, βουλευτών, δημοσιογράφων, οι θεσμικές εξαρτήσεις των κινητοποιούμενων και το πραγματικό υπόβαθρο πιθανών ήδη γινόμενων βίαιων κινήσεων είναι πράγματα που δεν φαίνονται δημόσια κι αν κάποια στιγμή εκδηλωθούν φανερά είναι πια αργά για να επέμβει ο οποιοσδήποτε (με την προϋπόθεση ότι η εξέλιξη είναι θετική από την σκοπιά της εξέγερσης). Χωρίς ιδία γνώμη και άμεση επαφή, εκ' των υστέρων περισσεύει μόνο μια θέση για όποιον θέλει να συμμετάσχει στην αναπτυσσόμενη σύγκρουση: η θέση του διακοσμητικού στοιχείου. Δεν έχουμε καμιά ψευδαίσθηση ότι αυτές οι κρίσεις θα αλλάξουν, τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον, την παρουσία και την απουσία από τις κινητοποιήσεις όσων δηλώνουν ότι έχουν την πρόθεση να οξύνουν την σύγκρουση με το ΚΡΑΤΟΣ. Σε ένα περιβάλλον όπου η ιδεολογία, η ασυνέπεια, η υποκρισία, η λασπολογία, εξυπηρετώντας το κυνήγι της πολιτικής υπεραξίας και τη γενική ανικανότητα δράσης, κυριαρχούν, άλλοι απαξιώνουν την συμμετοχή άλλων σε πραγματικούς αγώνες, επειδή οι ίδιοι απουσίαζαν μέχρι τη στιγμή που ξέσπασε η βίαιη σύγκρουση, ενώ ταυτόχρονα υπεραξιώνουν τη δικιά τους συμμετοχή σε άλλους αγώνες, άλλοι υπερεκτιμούν ή

υποτιμούν τις δυνατότητες κινητοποιούμενων ανθρώπων ανάλογα με τις δικές τους δυνατότητες και διαθεσιμότητες σύμπλευσης, άλλοι αρνούνται την επέμβαση σε κάθε εργατικό αγώνα για να μην λερώσουν το επαναστατικό τους προφίλ, ενώ οι ίδιοι είναι μισθωτοί, φοιτητές ή μικροαστοί, άλλοι προτάσσουν συγκεκριμένα μοντέλα αυτοοργάνωσης για κάθε αγώνα (ολοκληρωμένος φόρμαλισμός), χωρίς να τα έχουν εφαρμόσει πουθενά, άλλοι συνεργάστηκαν εν γνώσει τους με κομματικούς συνδικαλιστές, στην προσπάθεια των χειραγωγών να ελέγξουν τη βίαιη δράση απεργών και να αποκλείσουν την επέκταση της και άλλοι απλώς βαράνε μύγες.

Οι κοινότητες συμφερόντων καθορίζονται από τη κοινωνική θέση, τις ατομικές ανάγκες, το κοινωνικό πράττειν και το ατομικό γίγνεσθαι των υποκειμένων. Τα συμφέροντα των εργαζόμενων είναι κοινά υπό τον όρο ότι είναι εξαρτημένοι από τον κόσμο της εργασίας, επιθυμούν την υπαγωγή τους σε μια εξισωτική οικονομία και συμμετέχουν στους πολιτικούς θεσμούς (όχι απαραίτητα καθεστωτικούς) που χτίζουν την συλλογική ή συγκεντρωτική εξουσία τους με πρόταγμα τον εξισωτισμό. Δηλαδή, για να το πούμε όπως έχει λειτουργήσει ιστορικά, οι πολιτικοί θεσμοί, όπως τα εργατικά συμβούλια, οι συνδικαλιστικές ομοσπονδίες και τα κομμουνιστικά κόμματα, που επιτυγχάνουν να συγκεντρώσουν εξουσία με τον πολιτικό έλεγχο των εργαζόμενων μαζών, ενοποιούν και είναι οι μόνοι που μπορούν να το κάνουν, τα κατακερματισμένα συμφέροντα των ποιμνίων τους, πάντα στην υπηρεσία των παραγωγικών δυνάμεων. Η ταξική αλληλεγγύη υφίσταται μόνο μεταξύ αυτών που επιδιώκουν εργατική εξουσία είτε ως διευθυντές, είτε ως εργάτες, είτε ως εργάτες- (αυτο)διευθυντές-πολιτοφύλακες. Τα ταξικά συμφέροντα

των εργαζόμενων δεν μπορούν να είναι απελευθερωτικά και ουδέποτε ταυτίζονται με τα συμφέροντα των επαναστατημένων ανθρώπων. Το γεγονός αυτό το γνωρίζουν οι εκάστωτε κινητοποιούμενοι, οπότε οι προσπάθειες αποκομιδής πολιτικών συμπαθειών δια της μεθόδου των δηλώσεων αλληλεγγύης είναι άχρηστες για την εξέγερση και εκδηλώνονται σαν άθλιοι θεατρινισμοί. Κοινά συμφέροντα ενάντια στο κράτος αναδύονται μόνο εκεί όπου γίνεται η σύγκρουση με το κράτος και μεταξύ των ανθρώπων που εξεγείρονται. Η αντικρατική σύνθεση γίνεται με την άρνηση των υπαρκτών ταξικών ρόλων, που μπορεί να γεννάνε εξέγερση, αλλά ανελλιπώς παράγουν δουλεία, και τη σύμπραξη για την επίθεση στο ΚΡΑΤΟΣ. Αυτό που μας ενώνει δεν είναι η θέση των σκλάβων στα κάτεργα, αυτή μας χωρίζει, αλλά το εφήμερο ξέσπασμα τους και η προοπτική της εφήμερης βούλησης να γίνει διαρκές βίωμα. Οι εξεγερμένοι είναι αλληλέγγυοι στους εξεγερμένους και παραμένουν εξεγερμένοι εφόσον είναι έμπρακτα αλληλέγγυοι μεταξύ τους.

Η προσέλκυση ζώων για κάθε είδους πολιτική εκμετάλλευση, η απόκτηση πλατειάς συμπάθειας και η παραγωγή ντοκουμέντων-υλικού για μελλοντικά θεάματα υποτιθέμενων "παρεμβάσεων σε κοινωνικούς αγώνες" και "συνθέσεων με αντιστακόμενα κομμάτια" είναι πρότιστη ανάγκη κάθε πολιτικής ομάδας, οργάνωσης, κόμματος. Η επανάληψη των αιτημάτων των προς εναγκαλισμό κινητοποιούμενων είναι πάγια τακτική των πολιτικά-ντηδών. Ο κόλακας είναι ένας απατεώνας του οποίου το ψέμα βρωμάει αμέσως μόλις μιλήσει. Γι' αυτό ποτέ κανένας πολιτικός πόλος δεν κατάφερε να κερδίσει τις μάζες με την συμπαράσταση του σ' αυτές. Αυτό όμως που έχει σημασία είναι ο καθηλωτικός ρόλος του κόλακα που εκτελείται πίσω από την απάτη του. Η κολακεία επιβεβαιώνει και τα αλλότρια στοιχεία του

επικροτούμενου, αρνείται την ευθεία κριτική και εφυσχάζει. Οι συμπαραστάτες είναι επιβραδυντικός παράγοντας στην δυναμική ανάπτυξη των αγώνων και στην κατάκτηση από τους αγωνιζόμενους ανθρώπους της ολόπλευρης αντίθεσης με το κράτος και της ελευθερίας τους.

Το πολιτικάντικο κυνήγι των θεαματικών ποσοτήτων και η καλυμμένη ιδιότευση των υπερασπιστών της όποιας πατενταρισμένης ποιότητας (πρόσχημα της αδράνειας τους) στηρίζουν τα ιδεολογήματα τους στις ίδιες αφαιρέσεις. Το φαινομενικά αμετάβλητο των ανθρώπων και των κοινωνικών σχέσεων είναι η θεωρητική τους αρχή. Η στασιμότητα του κάθε πολιτικού τρομπαραρίνα και του κάθε "επαναστατημένου" ιδιώτη χτίζει στο λόγο τους τις εικόνες της, την άποψη περί του μετακίνητου των ορίων των ανθρώπων, την στατική αντίληψη της πραγματικότητας, την άρνηση της αλληλοπλοκής, της σύνθεσης, της αποσύνθεσης, της ανάπτυξης και της επέκτασης. Οι ίδιοι οι όροι "ποσότητα" και "ποιότητα" έχουν σημασιοδοτηθεί ως αλληλοσποκλειόμενες έννοιες και με τέτοιο βαθμό απλούστευσης, ώστε κάθε αναφορά τους πρέπει να δημιουργεί καχυποψίες ως προς τις προθέσεις του ομιλούντος.

"...και ο σκοπός για τους στοχαστές ήταν η λογική, που ακριβώς όπως το κράτος και η εκκλησία, θεσπίζει γενικούς κανόνες και κρατά κάθε μεμονωμένο άνθρωπο εγκλωβισμένο στην ιδέα της ανθρωπότητας..."

(μαξ στίρνερ).

Όλες οι εξουσίες που είχαν ιστορική διάρκεια κτίζουν την συναίνεση των εξουσιαζόμενων μέσα στις θεσμιστικές διαδικασίες που μεσολαβούνταν από τον ΙΕΡΟ Λόγο τους, είτε τον εξ'αποκαλύψεως λόγο του θεού, είτε τον λόγο-πραγματικότητα του ορθολογισμού. Ο απαραίτητος για την αποϋποκειμενικοποίηση του λόγου

μέσα στην ίδια την τάξη του ενθρονισμού του στο επίπεδο του μεταφυσικού ή του φυσικού νόμου, εκφράζει το διαχωρισμό ανάμεσα στα ως επί το πλείστο συλλογικά υποκείμενα της εξουσίας και του λόγου της και τους ανθρώπους-αντικείμενα τους, πραγματώνοντας την επιβολή του τρόμου, των ενοχών και των ψευδαισθήσεων που δομούν την συνοχή των επικυριαρχούμενων κοινωνικών σχηματισμών. Η φαινομενική απόσπαση του λόγου από τους υλικούς όρους ανάγκης και επιθυμίας, από τις υλικές αλληλεπιδράσεις του όντος και του πραγματικού κόσμου και από τους όρους του πράττειν και του γίνεσθαι, η φαινομενική αυτονομία του λόγου, δηλαδή ο ιδεαλισμός, δεν είναι πρωτίστως φιλοσοφική άποψη, αλλά η βάση της απόπειρας ιδιοποίησης και υποταγής των ατόμων μέσω του ενοποιητικού λόγου της όποιας εξουσίας. Οι φορείς των ιδεολογιών της απελευθέρωσης, ως όριστοι μαθητές του ΚΡΑΤΟΥΣ παράγουν και χειρίζονται συλλογικές ψευδαισθήσεις και ενοχές με μοναδικό σκοπό τους την κατάκτηση των αγωνιζόμενων ανθρώπων και την ένταξη τους στη δική τους πολιτική ενότητα (πιθανά αντισυγκεντρωτική, άτυπη και εξισωτική, αλλά με ακλόνητη αριστοκρατική ιεραρχία αντίστοιχη στο βαθμό κατοχής της ιδεολογίας). Επιπλέον, αναπαράγοντας την ηθική με τη μορφή της "συνείδησης", συνεπικουρούν στην διατήρηση των ενδοπροβολών των υπαρκτών εξουσιών στα άτομα, ακριβώς εκεί όπου σπάνε οι αναστολές, στα πεδία των συγκρούσεων με το κράτος. Η επιδίωξη του κοινωνικού ορθολογισμού αποτελεί μέσο επιδίωξης κάποιας τεχνητής κοινωνικής ενότητας, γι' αυτό εκφέρει μόνο κρατισμό. Σ' αυτό το πλαίσιο κάθε αγωνία για το μέλλον σε μια ουτοπία κι ακόμα περισσότερο η μεταφορά των εξαγόμενων κοινωνικών μοντέλων στο παρόν εξυπηρετούν την επιθυμία κοινωνικής αποδοχής και όταν δεν είναι προϊόντα επίκτητων ενοχών είναι εκδηλώσεις

εξουσιαστικότητας.

Ο λόγος-μνήμη της επιθυμίας σύγκρουσης με την εξουσία και ο λόγος-γνώση για την θεληματική συνεχή αντικρατική δράση δημιουργούνται μέσα στις υπαρκτές για το κάθε εξεγερμένο άτομο αντιπαραθέσεις του με το κράτος. Στο μέτρο που οι εξεγερμένοι έχουν επί του πρακτέου κάνει συγκεκριμένες ρήξεις με τις εξουσίες, αποσυντίθενται οι αλλότριες γλώσσες και εικόνες και ανακαλύπτουν μέσα στα κενά εξουσιαστικού λόγου, στις απουσίες αυτού του καθυλωτικού παραισθησιογόνου, τους στοιχειώδεις λόγους της εξέγερσης τους. Η διαχρονικότητα του λόγου τους και το βάθος της γνώσης τους αντιστοιχούν και τρέφουν την διαχρονικότητα και τη δυναμική της στάσης τους. Όταν μιλάμε σκοπός μας δεν είναι να εμφυτεύσουμε στους ανθρώπους λόγο, αλλά να δυναμώνει και να επεκτείνεται η θέληση ελευθερίας και το πάθος της καταστροφής, να απενεργοποιούνται οι φόβοι, να οπλίζονται οι εξεγερμένοι από την πείρα των αγώνων και να συμπορευόμαστε μέσα στις υπαρκτές συγκρούσεις. Καθόσον αυτές οι διεργασίες μεσολαβούνται από λόγο, τα άτομα φτιάχνουν τους δικούς τους λόγους, αυτούς που μιλάνε με υποκείμενα είτε εγωιστικά είτε σύνθετα τις ιδιαίτερες συνθήκες τις οποίες βιώνουν και τις δικές τους ιδιαίτερες ανάγκες. Πολύ μακριά από τον ψευδοσαντικειμενικό λόγο και τα παραληρηματικά οράματα των απατεώνων πολιτικώνηδων, εκεί όπου υπάρχει δράση ενάντια στην εξουσία κατακτιέται η έμπρακτη βούληση ολικής αντιπαράθεσης με την κρατική κυριαρχία.

Η θέση των αναρχικών επαναστατών σε σχέση με τις εργατικές κινητοποιήσεις είναι οι απόπειρες ανάπτυξης της αντικρατικής σύγκρουσης εκεί που διαφαίνεται τέτοια δυναμική. Η συμβολή στην αυτο-οργάνωση των βίαιων αντιθεσμικών πρωτοβουλιών των κινητοποιού-

μενων, που προϋποθέτει την πρόβλεψη και την ετοιμότητα, στην κατεύθυνση της γενίκευσης της βίαιης δράσης, η σχεδιασμένη επέμβαση στα αποφασιστικά σημεία απ' όπου μπορεί να απελευθερωθούν κοινωνικές δυναμικές και να επεκταθεί η σύγκρουση, η συνεισφορά δυνατοτήτων για την αυτο-οργάνωση εκείνων των αγωνιζόμενων οι οποίοι έχουν κατακτήσει μια διαχρονική στάση εξέγερσης αποτελούν το μονόδρομο του εξεγερτικού αγώνα. Το πέρασμα από την κινητοποίηση (συνήθως διεκδικητική) στην εκτεταμένη σύγκρουση, όπου οι επιβεβλημένοι ρόλοι διαλύονται πρόσκαιρα και οι θεσμισμένοι κοινωνικοί κώδικες καταρρέουν και από το εφήμερο ξέσπασμα στη διαρκή αυτο-οργάνωση και το πολύπλευρο σαμποτάζ, δηλαδή στο συνεχή αντικρατικό αγώνα, είναι ο σκοπός της πιθανής συνάφειας μας με κάποιες κινητοποιήσεις. Τότε χρειάζεται συγκέντρωση των προσπαθειών, επιμονή και η γνώση ότι η παραδοχή των αδυναμιών μας είναι πάντα προτιμότερη από τα πασαλείμματα.

Η υπαρκτή εξέγερση προτάσσει τον εαυτό της. Η αντίσταση στην εργασία υφίσταται και υφίσταται ως αποτέλεσμα ανάγκης και θέλησης απελευθέρωσης από τα δεσμά της κυριαρχίας. Η υπέρβαση της εργασίας δεν ανήκει στα πεδία των φανταστικών και των πολιτικών προταγμάτων, δε θα φυτρώσει μέσα από ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο, απορρέων από την γενίκευση της πολιτικής πεποίθησης. Αντίθετα, συντελείται στην άρνηση των παραγωγικών ρόλων, στην άρνηση παροχής εκμισθούμενου έργου στους μηχανισμούς του ΚΡΑΤΟΥΣ, στην ενεργητική προσβολή των ιδιοκτησιών, στην καταστροφή των κεφαλαίων, στην απαλλοτρίωση των υλικών δυνάμεων. Αφού η καταστροφή του ιστορικού ΚΡΑΤΟΥΣ συμβαδίζει με τον αφανισμό της ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ, με την εξάλειψη της συσσώρευσης και την καταστροφή των κτήσεων, ας οργανώσουμε την επίθεση ενάντια στον κόσμο της εργασίας.

